

Scheepvaartverkeerswet

| Veld | Invulling | Toelichting |
|-----------------------------|--|--|
| ID: | 1 | |
| Titel: | Scheepvaartverkeerswet | |
| Type: | Wet- en regelgeving | |
| Dekking: | Nationaal | |
| Officiële naam: | Wet van 7 juli 1988, houdende algemene regeling met betrekking tot het scheepvaartverkeer op de binnenwateren en op zee | |
| Verwijzing: | Tekst van de Wet | |
| Begin-/eindjaar: | Datum aanname: 07/07/1988 Datum inwerkingtreding: 01/09/1988 | Onderstaande informatie heeft betrekking op de tekst geldend op: 01/11/2011. |
| Verantwoordelijke minister: | Minister van I&M | |
| Status: | Vigerend | |
| Toepassingsgebied: | Territoriale zee, EEZ | |
| Kruisverwijzing: | <ul style="list-style-type: none"> • Beleidsbrief zeevaart 2008 • Nota maritieme noodhulp • <i>Verdrag inzake internationale bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee, 1972</i> • <i>IMO besluiten aangaande scheepvaartverkeer</i> | De Scheepvaartverkeerswet dient als basis voor de implementatie van verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties (met name IMO) die betrekking hebben op de ordening van het scheepvaartverkeer in scheepvaartroutes voor de Nederlandse kust. Tevens bepaalt de Wet dat van het bepaalde in de Wet wordt afgeweken, indien verdragen of besluiten van volkenrechtelijk organisaties waaraan Nederland is gebonden daartoe nopen (artikel 23). Hierbij zijn met name het Zeerechtverdrag en besluiten genomen binnen de IMO van belang. |
| Uitvoerende wetgeving: | <ul style="list-style-type: none"> • <i>Besluit van 7 november 1989, houdende het van toepassing verklaren van de Internationale Bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee, 1972</i> • <i>Besluit van 27 februari 1996, houdende vaststelling van aanvullende bepalingen voor de scheepvaart in de territoriale zee (Scheepvaartreglement territoriale zee)</i> | Naast deze besluiten is er nog een groot aantal andere uitvoerende besluiten gebaseerd op de Scheepvaartverkeerswet, zoals bijvoorbeeld de meldings- en loodspllichtbesluiten. |
| Trefwoorden: | Scheepvaart; recreatie en toerisme | |

Essentie:

De Scheepvaartverkeerswet is een kaderwet die de basis vormt voor het reguleren van het scheepvaartverkeer op de Nederlandse binnenwateren en in de territoriale zee (artikel 1(d)), alsmede voor de ordening van het scheepvaartverkeer in scheepvaartroutes voor de Nederlandse kust gelegen buiten de territoriale zee (artikel 21). Dit laatste omvat de regulering van het scheepvaartverkeer in de Nederlandse EEZ en aangrenzende gebieden ter uitvoering van verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties (met name de Internationale Maritieme Organisatie). De bepalingen van de Wet voorzien hoofdzakelijk in de mogelijkheid om hiervoor bij AMvB nadere regels te stellen.

De Wet is van toepassing op het verkeer van alle types schepen en andere vaartuigen, inclusief de recreatievaart (artikel 1). De bevoegde instantie voor de toepassing van de Wet is voor de op de Noordzee aanwezige scheepvaartwegen de Minister van I&M en de door deze aangewezen bevoegde

autoriteiten (artikel 2). Burgemeester en wethouders van kustgemeenten zijn het bevoegd gezag voor het verkeer van schepen en andere vaartuigen in het gedeelte van de Nederlandse territoriale zee (1 kilometer uit de kust) dat is gelegen binnen het gebied dat bij hun gemeente is ingedeeld. Gemeenten hebben echter deze bevoegdheid niet waar het gaat om (aangewezen) routes die van belang zijn voor het doorgaande scheepvaartverkeer en van of naar Nederlandse havens, alsmede militaire oefengebieden. In deze laatste twee gevallen is de Minister van I&M wederom het bevoegd gezag (artikel 2(2)). Voor een scheepvaartweg in beheer bij het Rijk kan de Minister het bevoegd gezag aanwijzen. Aan een dergelijke aanwijzing kunnen voorschriften worden verbonden (artikel 2(5)).

Kern van de Wet wordt gevormd door hoofdstuk 2 dat de algemene bepalingen bevat voor de ordening van het scheepvaartverkeer op de Nederlandse binnenwateren en in de territoriale zee. Hoofdstuk 2 voorziet in de mogelijkheid om nadere regels bij AMvB te stellen. Het betreft hier regels omtrent verkeersreglementering (algemene regels aangaande verkeersdeelneming, verkeerstekens en bekendmakingen; verkeersaanwijzingen; en bijzondere regels voor aangewezen scheepvaartwegen) en het loodsen van schepen. De Wet somt tevens de belangen op waarvoor deze middelen gebruikt kunnen worden, waaronder veiligheid en milieubelangen (artikel 3).

De overige hoofdstukken van de Wet hebben betrekking op:

- Het verstrekken van gegevens door aangewezen categorieën schepen ten behoeve van statistiek (Hoofdstuk 3);
- Het stellen van regels met betrekking tot het gebruik van scheepvaartwegen door personen die zich anders dan op een schip te water bevinden (Hoofdstuk 4);
- Het stellen van regels met betrekking tot de uitvoering van verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties (Hoofdstuk 5);
- Dwangbepalingen (Hoofdstuk 6);
- Straf-, opsporings- en politiebepalingen (Hoofdstuk 7);
- Bijzondere bepalingen (Hoofdstuk 8).

De Wet is onder andere uitgewerkt in het Scheepvaartreglement territoriale zee dat nadere regels bevat voor de ordening van het scheepvaartverkeer in de territoriale zee. Het gaat hierbij onder meer om voorschriften omtrent de meld-, uitluister- en communicatieplicht; de mededelingsplicht bij ongevallen; bijzonder transport; evenementen; het voor anker gaan; en toestemming voor laden, lossen en bunkeren. Daarnaast bevat het reglement onder andere de grondslag voor bepalingen omtrent tijdige melding als voorwaarde voor het binnenvaren van havens, ankerplaatsen en laad- of losinrichtingen.